

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie skargi D. U. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie

w sprawie z powództwa D. U.

przeciwko D. sp. z o.o. w Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2021 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwem z 18 lipca 2016 r. powód D. U. wniósł o orzeczenie by pozwana D. Sp. z o.o. z siedzibą w Ż. zapłaciła na jego rzecz kwotę 5 034,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 12 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 25 października 2017 r. Sąd Rejonowy w G. uwzględnił powództwo w całości.

Wyrokiem z 18 października 2018 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że powództwo oddalił.

Powód zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Okręgowego, wskazując na naruszenie art. 556² k.c. i art. 561⁵ k.c. Zdaniem skarżącego wyrok Sądu Okręgowego jest niezgodny z art. 556² k.c. i art. 561⁵ k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywista bezzasadność skargi powinna być oceniana w powiązaniu z jej celem, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 417¹ § 2 k.c.).

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko takie orzeczenie, którego nieprawidłowość jest rażąca, ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV CNP 53/17, niepubl.). Orzeczenie powinno być sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.). Podstawą uwzględnienia skargi jest stwierdzona wadliwość orzeczenia, która ma charakter zasadniczy i ewidentny. Bezprawność judykacyjną w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., definiuje się w sposób

autonomiczny - węższy od bezprawności w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej w prawie materialnym, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl.; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl.; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.; z 19 kwietnia 2018 r., V CNP 50/17, niepubl.).

Oczywiście bezzasadna, w rozumieniu powyższego przepisu, jest skarga, której zarzuty nie wskazują na opisane wyżej, kwalifikowane naruszenie prawa.

Taka sytuacja występuje w rozpoznawanej skardze. Uchybienia zarzucane w rozpoznawanej skardze nie mają charakteru oczywistego i rażącego naruszenia prawa, w rozumieniu wskazanym na wstępie. Zarzucane uchybienia Sądu drugiej instancji, nawet gdyby wystąpiły, nie wykraczają poza dopuszczalne granice zwykłych uchybień związanych z wykładnią i stosowaniem prawa w procesie orzeczniczym i choć mogłyby ewentualnie stanowić podstawę zwykłego środka odwoławczego, to niewątpliwie nie mogą stanowić skutecznej podstawy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Należy także podkreślić, że nie tylko nie można dopatrzyć się kwalifikowanego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 556² k.c. i art. 561⁵ k.c., lecz w ogóle brak podstaw do przyjęcia, że doszło do naruszenia tych przepisów w sposób wskazany przez skarżącego. Sąd Okręgowy ocenił, iż roszczenie powoda należało uznać za nieuzasadnione, ponieważ powód nie wykazał okoliczności wskazanych w art. 556¹ § 1 k.c. Sąd drugiej instancji podkreślił, że na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że przedmiotowa brama miała wadę, tj. że została wykonana niezgodnie ze złożonym przez powoda zamówieniem. Zgodnie bowiem z zasadami procesu cywilnego ciężar zgromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach.

W tej sytuacji oczywiście bezzasadny jest zarzut skargi powoda o niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku z powodu naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 556² k.c. i art. 561⁵ k.c., bowiem Sąd Okręgowy nie zakwestionował domniemań wynikających z powyższych przepisów, a do oddalenia powództwa doszło, ponieważ, w ocenie Sądu, powód nie udowodnił istnienia wady.

Ponieważ skarga powoda nie zawiera żadnych innych zarzutów, w szczególności naruszenia przepisów postępowania, jej uzasadnienie w zakresie w jakim w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji, nie może być skuteczne, a w konsekwencji należy uznać ją za oczywiście bezzasadną, w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz art. 424¹² k.p.c.

jw